

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 7. novembra 2019. godine
Br. ref.:RK 1465/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI110/19

Podnosilac

Fisnik Baftijari

**Ocena ustavnosti Presude Vrhovnog suda Kosova, Pml. nr. 123/2019, od
14. maja 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Fisnika Baftijarija, sa mestom stanovanja u opštini Đakovica, kojeg zastupa Sokol Dobruna, advokat iz Đakovice (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava Presudu Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) [Pml. nr. 123/2019] od 14. maja 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev za ocenu ustavnosti osporene presude, kojom je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povreda njegovih prava koja su zagarantovana članovima: 30 [Prava optuženog], 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje], 24 [Jednakost pred Zakonom], 34 [Pravo Lica da mu se ne Sudi dva Puta za Isto Krivično Delo] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev se zasniva na stavovima 1 i 7, člana 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava, na članu 22 [Procesuiranje podnesaka] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim Sudom

5. Dana 28. juna 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo putem pošte zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud)..
6. Dana 2. jula 2019. godine, podnosilac je putem pošte podneo na Sud i dodatne dokumente.
7. Dana 3. jula 2019. godine, Predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, u sastavu sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Remzije Istrefi Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
8. Dana 16. jula 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva.
9. Dana 16. jula 2019. godine, Sud je obavestio Vrhovni sud u vezi sa osporavanjem Presude [Pml. nr. 123/2019] od 14. maja 2019. godine i istom je prosledio i jednu kopiju zahteva.
10. Dana 25. jula 2019. godine, Sud je zatražio od podnosioca zahteva da popuni službeni obrazac Suda za podnošenje zahteva pred Sudom, da bi se mogle pojasniti žalbe na osnovu Ustava.
11. Dana 13. avgusta 2019. godine, podnosilac je preko pošte podneo pred Sud popunjeni obrazac.
12. Dana 8. oktobra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

13. Dana 28. septembra 2015. godine, Osnovno tužilaštvo u Đakovici - opšte odeljenje, je podnelo optužnicu [PP. nr. 1288/2015] protiv podnosioca zahteva u svojstvu optuženog, a zbog krivičnog dela nezakonito zauzimanje nepokretnosti iz člana 332 stav 1 Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK) sa predlogom da se isti proglasi krivim, i da se kazni po Zakonu i da se obaveže da nadoknadi sudske troškove.
14. Dana 27. oktobra 2016. godine, Osnovni sud u Đakovici je, Presudom [P. nr. 621/15] proglasio krivim podnosioca zahteva za krivično delo nezakonito zauzimanje nepokretnosti iz člana 332 stav 1 KZRK-a i izrekao mu je uslovnu kaznu u trajanju od 5 (pet) meseci, koja kazna se neće izvršiti ukoliko optuženi (podnosilac zahteva) unutar perioda verifikacije u roku od 1 (jedne) godine, ne izvrši neko drugo krivično delo. Takođe mu je naloženo da u vremenskom roku od 3 (tri) meseca, oslobodi nepokretnu imovinu koju je uzurpirao, odnosno stan, da plati u roku od 15 (petnaest) dana sumu od 20 (dvadeset) evra na ime sudskog paušala, dok je oštećena strana M. B, za realizaciju svog imovinsko-pravnog zahteva upućena na građanski spor.
15. Dana 21. marta 2017. godine, Apelacioni sud Republike Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud), je presudom [PA. 1. nr. 1505/2016] odbio žalbu podnosioca zahteva, i potvrdio je prvostepenu Presudu.
16. Protiv ovih presuda, okrivljeni je podneo dva zahteva za zaštitu zakonitosti, zbog ozbiljnih povreda odredbi krivičnog postupka, drugih povreda koje su uticale na zakonitost sudske odluke kao i povrede krivičnog zakona, sa predlogom da se osporene presude ponište a predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se iste izmene tako ,to će biti oslobođen od optužbi.
17. Dana 16. maja 2017. godine, Državni tužilac Kosova, je u podnesku [KMLP. II. nr. 73/2017], predložio da se odbije kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti.
18. Dana 22. avgusta 2017. godine, Vrhovni sud Republike Kosova (u daljem tekstu: vrhovni sud), je Presudom [Pml. nr. 109/17] usvojio zahtev za zaštitu zakonitosti koji je bio podnet od strane podnosioca zahteva, kojom prilikom je poništena i Presuda Osnovnog suda [P. nr. 621/15] i Presuda Apelacionog suda [PA.1. nr. 1505/16] a predmet je vraćen prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje. Vrhovni sud je, među razlozima za usvajanje zahteva za zaštitu zakonitosti, spomenuo da *'[...] je prvostepena Presuda obuhvaćena ozbiljnim povredama odredbi krivičnog postupka zbog činjenice da navedena presuda ne sadrži razloge u vezi sa odlučujućim činjenicama koje se tiču toga da li je prihvatanje krivice od strane optuženog bilo podržano i dokazima koji su bili dostupni sudu.'* Takođe, Vrhovni sud naglašava da Osnovni sud treba da navede *'[...] razloge u vezi sa samim aktom izjašnjavanja okrivljenog u vezi sa krivicom, odnosno da navede razloge u kojim dokazima zasniva svoje ubeđenje da je prihvatanje krivice odgovaralo sa dokazima koji su pruženi od strane tužioca i optuženog, (odredbe člana 248 stav 1 tačka 1.3 ZKPK-a –*

Izjašnjavanje o krivici tokom prvog saslušanja), dakle, s tim u vezi, presuda ne sadrži razloge, a ova povreda je predviđena u članu 384 stav 1 tačka 1.12 (Bitna povreda odredaba krivičnog postupka) a u vezi sa članom 370 ZKPK-a (Sadržaj pismeno izrađene presude).'

19. Dana 7. marta 2018. godine, Osnovni sud u Đakovici je Presudom [P. nr. 653/17] proglasio krivim podnosioca zahteva za krivično delo nezakonito zauzimanje nepokretnosti iz člana 332 stav 1 KZRK-a i izrekao mu je uslovnu kaznu u trajanju od 5 (pet) meseci, koja kazna se neće izvršiti ukoliko optuženi (podnosilac zahteva) unutar perioda verifikacije u roku od 1 (jedne) godine, ne izvrši neko drugo krivično delo. Takođe mu je naloženo da u vremenskom roku od 1 (jednog) meseca, oslobodi stan koji je uzurpirao i da ga vrati u posed oštećene B. M. Sud mu je takođe naložio da plati u roku od 15 (petnaest) dana sumu od 20 (dvadeset) evra na ime sudskog paušala, dok je oštećena strana M.B, za realizaciju svog imovinsko-pravnog zahteva upućena na građanski spor.
20. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo žalbu zbog odluke koja je povezana sa visinom kazne, sa predlogom da Apelacioni sud izmeni ožalbenu presudu kao i da mu izrekne blažu kaznu, ili da poništi presudu a predmet vrati na ponovno odlučivanje.
21. Dana 22. maja 2018. godine, Apelacioni tužilac u Prištini je, podneskom [PPA/II. nr. 489/2018], predložio da se žalba podnosioca zahteva odbije kao neosnovana kao i da se ožalbena presuda potvrdi.
22. Dana 4. januara 2019. godine, Apelacioni sud Republike Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud) je presudom [PA1. nr. 482/2018] odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdio je Presudu Osnovnog suda [P. nr. 653/17].
23. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti, zbog povrede krivičnog zakona, ozbiljnih povredi odredbi krivičnog postupka i drugih povreda odredbi krivičnog postupka koje su zagarantovane i Ustavom i Evropskom Konvencijom o ljudskim pravima i protokolima iste (u daljem tekstu: EKLjP), sa predlogom da Vrhovni sud (i) usvoji kao osnovan zahtev za zaštitu zakonitosti, da izmeni osporene presude i da oslobodi optuženog od optužbi ili (ii) da poništi osporene presude a predmet da se vrati na ponovno odlučivanje pred prvostepeni sud.
24. Dana 16. aprila 2019. godine, Kancelarija Državnog tužioca Kosova je, dopisom [KMLP. II. nr. 91/2019] predložila da se zahtev za zaštitu zakonitosti odbije kao neosnovan.
25. Dana 14. maja 2019. godine, Vrhovni Sud je, Presudom [Pml. nr. 123/2019] odbio kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podnet protiv Presude Osnovnog suda [P. nr. 653/2017] od 7. marta 2018. godine i Presude Apelacionog suda [PA1. nr. 482/2018] od 4. januara 2019. godine.

Navodi podnosioca zahteva

26. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud, Presudom [Pml. nr. 123/2019], odbijajući kao neosnovan njegov zahtev za zaštitu zakonitosti, povredio njegova prava koja su zagarantovana članovima: 30 [Prava optuženog], 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 24 [Jednakost pred zakonom] Ustava.
27. Podnosilac zahteva tvrdi da krivičnom delu nezakonitog zauzimanja nepokretnosti nedostaje elemenat krivičnog dela, odnosno nedostatak arbitrarnog zauzimanja a što on potvrđuje na osnovu obaveštenja od strane A. D. "VIRGINIA" u kojem se potvrđuje davanje na korišćenje stana uz uslov da se isti održava. Sami tim, po podnosiocu zahteva, u ovom slučaju je data prednost korisnici B. M iako ista živi van Kosova i nema aktivnu legitimaciju za eventualnu prodaju stana. Stoga, podnosilac zahteva je diskriminisan u odnosu na drugu stranu u postupku, tj. B. M, a kojom prilikom je došlo i do povrede člana 24 Ustava.
28. Takođe, podnosilac zahteva navodi da nasuprot činjenici što je Vrhovni sud u Presudi [Pml. nr. 109/2017] od 22. avgusta 2017. godine, vratio slučaj na ponovno odlučivanje sa uputima u obrazloženju da se Sporazum Sh. B sa kompanijom VIRXHINIA razmotri, ovaj navod nije uopšte razmotren u celokupnom ponovljenom postupku. Stoga, podnosilac zahteva smatra da su redovni sudovi pomešali koncept stanovanja sa konceptom zauzimanja jer je optuženi nastavio sa stanovanjem tokom 13 godina u najboljoj nameri. PO ovom osnovu, on smatra da je došlo do ozbiljnih povreda krivičnog postupka u potpunosti kao i materijalnog prava, što je rezultiralo i povredom Ustava u članu 31 stav 2.
29. Podnosilac zahteva takođe tvrdi da je osporena presuda doneta u suprotnosti sa članom 30, stav 6 a u vezi sa prisilom da bi svedočio protiv sebe ili da prizna krivicu. Po podnosiocu zahteva, on navodi da je prihvatanje dela urađeno uz zastrašivanje i insistiranje protiv optuženog čak i od strane njegovog branioca, u suprotnosti sa profesionalnom etikom advokata, dakle došlo je do priznanja krivice što je samim tim rezultiralo i povredom člana 30 stava 6 Ustava.
30. Na kraju, podnosilac zahteva navodi da u smislu člana 34 [Pravo Lica da mu se ne Sudi dva Puta za Isto Krivično Delo] Ustava, redovni sudovi nisu uzeli za osnov Rešenje [P. nr. 208/12] od 30. decembra 2014. godine, kojim je odbačena krivična tužba subsidijarnog tužioca Bu. M. (sada pokojni supružnik druge strane u postupku Bu. M.).

Prihvatljivost zahteva

31. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje propisani Zakonom i navedeni Poslovníkom o radu.
32. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlaštene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".

33. Dalje, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su zatraženi u Zakonu. S tim u vezi Sud se, pre svega, poziva na članove 47, 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

"1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva".

Član 48
[Tačnost podneska]

" Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori ".

Član 49
[Rokovi]

"Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...".

34. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno Presudu Vrhovnog suda [Pml. nr. 123/2019] od 14. maja 2019. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređena u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima utvrđenim u članu 49. Zakona.
35. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti precizirane u stavu 2 pravila 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika o radu. Pravilo 39 (2) Poslovnika o radu određuje uslove na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Pravilo 39 (2) precizira.:

Pravilo 39

[Kriterijumi o prihvatljivosti]

"(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju."

36. Sud pre svega naglašava da na osnovu stava (2) pravila 39 Poslovnika o radu, Sud može smatrati jedan zahtev neprihvatljivim ukoliko je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio svoju tvrdnju. S tim u vezi, Sud podseća na suštinu pitanja koje je podneto od strane podnosioca zahteva kao i odgovarajuće navode.
37. Što se tiče ovog konkretnog slučaja, Sud smatra da se navodi podnosioca zahteva mogu sumirati na: (i) povredu člana 30 i člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a, (ii) povredu člana 24 Ustava; i (iii) povredu člana 34 Ustava.

(i) Navodi podnosioca zahteva o povredama članova 30 i 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a

38. Sud primećuje da podnosilac zahteva obrazlaže tvrdnje o navodnim povredama člana 31 sa stavom da osporenom odlukom nisu uzeti u obzir uputi koji su dati od strane Vrhovnog suda putem Presude [Pml. nr. 109/2017] od 22. avgusta 2017. godine, koja je vratila ovaj slučaj na ponovno odlučivanje uz obrazloženje da se Sporazum Sh. B (pokojni otac podnosioca zahteva) sa kompanijom VIRXHINIA treba razmotriti. Samim tim, po podnosiocu zahteva, došlo je do ozbiljnih povreda krivičnog postupka u celini i materijalnog prava, što je rezultiralo i povredom stava 2 člana 31 Ustava.
39. S tim u vezi, Sud pre svega ističe da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili u zakonu (zakonitost), koje su navodno počinjene od strane Vrhovnog suda, Apelacionog suda ili Osnovnog suda, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode podnosioca zahteva zaštićene Ustavom (ustavnost).
40. Ustavni sud naglašava da nije dužnost Suda, na osnovu Ustava, da postupa kao sud četvrtog stepena u vezi sa odlukama koje su donete od strane redovnih sudova. Uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi predmet ESLJP-a, *Garcia Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine; i vidi, takođe, slučaj Ustavnog suda KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
41. Važno je da se naglasi da Sud može razmatrati samo ukoliko su dokazi podneti na pravilan način i ukoliko su celokupni postupci, gledajući celost istih, održani na taj način da je podnosilac zahteva imao jedno pravično suđenje (vidi, *inter alia*, predmet *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za Ljudska prava, osvojeno 10. jula 1991. godine).
42. Štaviše, Sud ocenjuje da je Vrhovni Sud na specifičan način adresirao i razmotrio glavne navode podnosioca zahteva u vezi sa ozbiljnim povredama

krivičnog postupka i da li su odluke nižestepenih sudova bile zasnovane na dokazanim činjenicama.

43. Što se tiče navoda u vezi sa povredama člana 31 stav 2 Ustava a u vezi sa ne uzimanjem u obzir obrazloženja koje je dato od strane Vrhovnog suda u Presudi [Pml. nr. 109/2017] od 22. avgusta 2017. godine, u vezi sa tretiranjem Obaveštenja od D. D. VIRXHINIA, Sud primećuje da je ovo pitanje već razmotreno od strane Osnovnog suda, a Apelacioni sud nije imao kao predmet razmatranja procenu činjeničnog stanja zato što isto nije moglo da se ospori u žalbi jer je podnosilac zahteva (optuženi) priznao krivicu. Dakle, protiv Presude koja se donese na osnovu priznanja krivice, nije dozvoljena žalba u vezi sa činjeničnim nalazima.
44. Sud primećuje da je Osnovni suda razmotrio ovo pitanje u momentu kada je ocenjivao priznanje krivice od strane podnosioca zahteva i nakon procene dokaza gde je naglašeno da: *"[... takođe sada imamo i uverenje koje je izdato od strane katastarske jedinice u Đakovici, sa brojem [0-70705028-05097-3-47-3-8-0] u obrazloženju Presude od 6. juna 2018. godine, gde se vidi da je korisnica ovog stana B.M...]."*
45. Samim tim, Sud zaključuje da su sve argumente podnosioca zahteva koji su važni za rešavanje slučaja redovni sudovi već razmotrili; da su materijalni i zakonski razlozi za odluku koju on osporava predstavljeni na detaljan način i da su, na osnovu onoga što je iznad navedeno, postupci pred redovnim sudovima su, u celini, bili pravilni.
46. U nastavku će Sud razmotriti tvrdnju koja je navedena od strane podnosioca zahteva u vezi sa pitanjem priznanja krivice pod zastrašivanjem i insistiranjem i od strane njegovog branioca da prizna krivicu, a gde su mu povređena prava koja su određena u članu 30, stav 6 Ustava.
47. Sud takođe podseća da pravo na pravično suđenje, uključujući i prava optuženog, kao što je to zagarantovano u članu 30 Ustava i članu 6 EKLJP-a, osigurava određeni minimum garancija za svaku osobu koja je optužena za krivično delo, koje uključuje i pravo da se oslobodi od samo okrivljenja, u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a (vidi: presudu ESLJP-a, *Saunders protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 19187/91, stav 68 i 69, od 17. decembra 1996. godine i slučaj ESLJP-a, *John Murray protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka 19731/91, stav 45, od 8. februara 1996. godine).
48. S tim u vezi, pravo lica da sam sebe ne okrivljuje, podrazumeva da se u krivičnom postupku traži od tužioca da dokaže svoj slučaj protiv optuženog bez pribegavanja dokazima koji su pribavljeni putem metode prinude i represije, u suprotnosti sa voljom optuženog. Pravo da ne inkriminiše samog sebe prvenstveno se tiče volje optužene strane da se ne izjašnjava, odnosno pravo na šutnju koje se primenjuje već kod prvog ispitivanja osumnjičenog (vidi: presudu ESLJP-a, *Saunders protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka 19187/91, stav 68 i 69, od 17. decembra 1996. godine, kao i presudu ESLJP-a, *John Murray protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka 18731/91, stav 45, od 8. februara 1996. godine).

49. Najzad, pravo na ćutanje nije apsolutno, i u proceni da li je postupak doveo samu suštinu garancija od samo inkriminacije, ESLJP ceni, na osnovu a) prirode i stepena prisile, b) postojanja bilo koje relevantne zaštitne mere, i c) upotrebu tako dobijenog dokaza (vidi: ESLJP, *John Murrey protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka 18731/91, stav 45, od 8. februara 1996. godine).
50. Dalje, Sud će razmotriti navod podnosioca zahteva da mu je "povrećeno pravo na odbranu i garancije u pogledu zaštite od samo inkriminacije, zbog toga što je priznanje krivice uraćeno pod merama pritiska, zastrašivanja i prisile za prizna krivicu.
51. S tim u vezi, Sud pre svega navodi, da pri oceni da li je postupak bio pravićan kao celina mora se imati u vidu da li su poštovana i prava odbrane, s tim u vezi, da li je podnosilac imao mogućnost da ospori zakonitost dokaza i da se protiv njihovom korišćenju (vidi: presudu ESLJP-a, *Szilagyi protiv Rumunije*, predstavka 30164/04, od 17. decembra 2013. godine).
52. Pored toga, mora se uzeti u obzir i kvalitet dokaza, uključujući i da li okolnosti u kojima je on pribavljen ukazuju na sumnju u njegovu pouzdanosti ili taćnost (vidi: presudu ESLJP-a, *Lisica protiv Hrvatske*, predstavka 20100/06, stav 49, od 25. februara 2010. godine; *Bykov protiv Rusije* presuda od 10. marta 2009. godine, predstavka br. 4378/02, stav 90).
53. Štaviše, problem pravićnosti se neće nužno pojaviti tamo gde pribavljeni dokaz nije podržan drugim materijalom. Samim tim, treba imati u vidu da kada je dokaz veoma jak i kada je prihvatljiv bez ikakve sumnje, potreba za drugim dokazima koji ga podržavaju je slabija (vidi: presudu ESLJP-a, *Davies protiv Belgije*, predstavka 18704/05, stav 42, od 28. juna 2009. godine, kao i presudu ESLJP-a, *Bykov protiv Rusije*, predstavka br. 4378/02, stav 90, od 10. marta 2009. godine).
54. U konkretnom slućaju, Sud primećuje da su u slućaju podnosioca redovni sudovi zaključili, dajući dovoljno razloga i obrazloženje koje i ovaj Sud ne smatra proizvoljnim, da je priznanje krivice uraćeno u okviru proceduralnih garancija.
55. Sud se, u tom pravcu, konkretno poziva na Presudu Vrhovnog suda [Pml. nr. 123/2019] od 14. maja 2019. godine, koja, između ostalog, naglašava:
- "Veoma je važno da se naglasi da je u ovom konkretnom slućaju osućenik u prisustvu njegovog branioca priznao krivicu tokom preliminarog razmatranja i to nakon uputa koji su dati na ovoj sednici, tako da je na trećoj stranici zapisnika sa preliminarog razmatranja od strane sudije prvostepenog suda utvrćeno da je priznanje krivice od strane osućenika uraćeno dobrovoljno, bez ikakvog pritiska i nakon konsultacije sa njegovim braniocem, advokatom N.D. kao i da priznanje krivice ima podršku u dokazima koji se nalaze u spisima predmeta."*
56. Takoće, Sud primećuje da je Vrhovni sud u gore navedenoj Presudi naglasio da "Navodi da osućenik nije shvatio aspekte priznanja krivice u vezi sa krivićnim

delom takođe nisu osnovani zato što je osuđenom, na osnovu druge stranice zapisnika sa preliminarne razmatranja, pročitana optužnica i štaviše, osuđenik se izjasnio da optužnicu i krivično delo koje mu se stavlja na teret razume i nakon toga se izjasnio u vezi sa priznavanjem krivice.”

57. Na osnovu svega ovoga što je navedeno iznad, Sud utvrđuje da su tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa navodnim povredama prava na odbranu i garancija u vezi sa zaštitom protiv samo inkriminacije, neosnovane.

(ii) navodi podnosioca zahteva u vezi sa povredama člana 24 Ustava

76. Podnosilac zahteva tvrdi da je u ovom slučaju data prednost korisnici stana B. M, iako ista živi van Kosova i nema aktivnu legitimaciju za eventualnu prodaju stana. Stoga, podnosilac je diskriminovan u odnosu na drugu stranu u postupku B. M, kojom prilikom je došlo i do povrede člana 24 Ustava.
77. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije predstavio činjenice i nije dovoljno potkrepio svoju tvrdnju o povredama njegovih prava koja su zagarantovana u članu 24 Ustava. Kada se tvrdi takva ustavna povreda, podnosilac zahteva treba da predstavi obrazloženu tvrdnju i uverljiv argument (Vidi slučaj Suda br. KI198/13, podnosilac: *Kosovska Agencija za Privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. marta 2014. godine, slučaj br. KI136/16, podnosilac zahteva: *Ibrahim Svarça*, rešenje o neprihvatljivosti od 4. novembra 2016. godine, stav 43).
78. S tim u vezi, Sud podseća da je tretman diskriminišući ako je pojedinac drugačije tretiran od drugih u sličnim pozicijama ili situacijama, i ako ta razlika u tretmanu nema objektivno ili razumno opravdanje. Sud ponavlja da je različiti tretman mora težiti zakonitom cilju i mora postojati razuman odnos proporcionalnosti između korišćenih sredstava i cilja koji se treba ostvariti (vidi presudu ESLJP, *Marckx protiv Belgije*, od 13. juna 1979. godine, aplikacija br. 6833/74, stav 33).
79. Sud podseća da činjenica što podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom ovog slučaja, nije dovoljna da se izgradi tvrdnja o ustavnoj povredi (vidi predmet *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLJP, Presuda od 26. jula 2005. godine).
80. Na osnovu svega što je navedeno iznad, Sud utvrđuje da su neosnovani navodi podnosioca zahteva u vezi sa diskriminatornim tretmanom protiv njega.

(iii) Navodi podnosioca o povredi člana 34 Ustava

81. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da u smislu člana 34 [Pravo Lica da mu se ne Sudi dva Puta za Isto Krivično Delo] Ustava, redovni sudovi nisu uzeli za osnov Rešenje [P. nr. 208/12] od 30. decembra 2014. godine, kojim je odbačena krivična tužba subsidijarnog tužioca Bu. M. (sada pokojni supružnik druge strane u postupku Bu. M.).

82. Sud primećuje da je Rešenjem [P. nr. 208/12] od 30. decembra 2014. godine, Osnovni Sud odlučio da odbaci krivičnu tužbu subsidijarnog tužioca Bu. M. i prekid krivičnog postupka protiv okrivljenog Sh. B. (oca podnosioca zahteva), a ne i protiv podnosioca zahteva.
83. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije podneo neku činjenicu niti je potvrdio navode u vezi sa povredama njegovih prava koja su zagwarantovana članom 34 Ustava.

Zaključci

84. U ovim okolnostima, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio dokazima niti je dovoljno obrazložio svoje navode po ustavnim osnovama u vezi sa povredom prava i osnovnih ljudskih sloboda koje su zagarrantovane Ustavom, odnosno, u vezi sa povredama članova 24, 30 i 31 Ustava, jer predstavljene činjenice ni na koji način ne pokazuju da su redovni sudovi na neki način osporili njemu njegova prava koja su zagarrantovana Ustavom.
85. Samim tim, zahtev je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama i treba se proglasiti neprihvatljivim kako je to određeno u članu 113.7 Ustava i kako je dalje naglašeno u uslovima o prihvatljivosti, odnosno u pravilu 39 (2) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

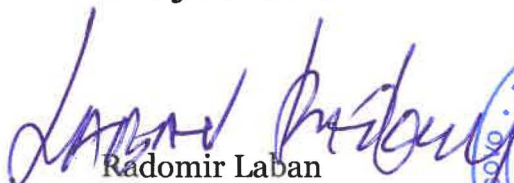
Ustavni Sud Kosova, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20 Zakona kao i pravilom 39 (2) i 59 (2) Poslovnika o Radu, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Predsednica Ustavnog suda

Radomir Laban

Arta Rama-Hajrizi